Matthew Ehret: Záměry světové oligarchie, jejíž programy se ukázaly být nedostatečné, využití koronavirové nákazy k pokusu o ochromení globální ekonomiky

- CZ24 News | 12. května 2020

MATTHEW EHRET analyzuje záměry světové oligarchie, jejíž programy se ukázaly být nedostatečné, a proto byl využit problém koronavirové nákazy k pokusu o ochromení globální ekonomiky

Nedávno hlavní americký chirurg Jerome Adams oznámil, že pracovní skupina pro koronavirus opustila model prognózování navržený Billem Gatesem a WHO a nyní bude pracovat se skutečnými daty.

Byl to závan čerstvého vzduchu pro mnoho lidí, kteří již začali ztrácet naději, že ve světové politice převládne hlas rozumu. Ve srovnání s realitou se Gatesem a WHO zneužitý problém koronaviru, který je postaven tak, aby zdůvodnil úplné zastavení globální ekonomiky, vyvíjí poněkud jinak, což dokonale ilustrují fakta o COVID-19 Švýcarského výzkumného institutu propagandy.

Adamsovo oznámení otevírá širší diskusi o povaze lidské mysli a o tom, jak se světové oligarchii podařilo v posledních padesáti letech podkopat národní státy pomocí jednoduchých technik, které nahrazují realistické a tvořivé myšlení mechanickým počítačovým modelováním.

Globální obrat

Éra „prediktivních modelů konce světa“ vyrostla z velké části ze studie „Meze růstu“ vypracované v roce 1972 za podpory Římského klubu. V ní byla popularizována metodologie závislosti oteplování na oxidu uhličitém a prognózování ekonomických proměnných, jako je růst populace, čerpání zdrojů a „nárůst znečištění“ v budoucnosti. Všechno za jediným účelem: vyděsit své nevěřící oběti a zastrašit lidstvo, aby radikálně změnilo své kolektivní chování.

Toto používání zkreslujících a vágních statistických údajů předpovídajících budoucnost s cílem „přijmout preventivní opatření proti budoucím krizím“ se následujících čtyřicet letech stalo direktivní praxí a je nadále využíváno k ospravedlňování válek, rostoucí chudoby a nemocí po celém světě. Kniha Paula Ehrlicha z roku 1968 s názvem „Populační exploze“ použila podobné modely k promítnutí trendu geometrického růstu populace do budoucnosti, což mělo vést k celosvětové krizi nepředstavitelných rozměrů, protože dojde ropa, zmizí orná půda a veškeré zdroje budou do roku 2000 vyčerpány.

Ehrlich ve své knize předložil své misantropické hledisko následujícími slovy:

„Rakovina je nekontrolované množení buněk; Populační exploze je nekontrolované množení lidí… Namísto toho, abychom léčili symptomy, musíme vyříznout nádor. Tato operace bude vyžadovat spoustu zjevně krutých a bezcitných rozhodnutí.“

Ehrlichův žák a Obamův hlavní vědec John Holdren, který hrál významnou roli v zastavení pilotovaných vesmírných komplexů a termonukleárního programu NASA, šel ještě dál, když na stránce 942 své knihy Ecoscience (1977) napsal:

„Možná by se instituce spojené s Programem OSN pro životní prostředí (UNEP) a odděleními OSN pro lidské osídlení mohly nakonec stát planetárním režimem – jakousi mezinárodní super agenturou zabývající se otázkami osídlení, zdrojů a životního prostředí. Takový komplexní planetární režim by mohl kontrolovat vývoj, správu, ochranu a distribuci všech přírodních zdrojů, obnovitelných nebo neobnovitelných, minimálně v těch oblastech, kde jsou patrné mezinárodní důsledky. Tento režim by tak mohl kontrolovat znečištění nejen v atmosféře a oceánech, ale také ve sladkovodních rezervoárech, jako jsou řeky a jezera překračující mezinárodní hranice, nebo které se vlévají do oceánů. Režim by také mohl být logistickým střediskem pro regulaci veškerého mezinárodního obchodu od Washingtonu až po ekonomicky zaostalé země, včetně všech potravinářských výrobků na mezinárodním trhu. Na planetární režim by rovněž mohly být vloženy kompetence pro určování optimálního počtu obyvatel ve světě a v každém regionu, jakož i pro kontrolu činnosti různých zemí v rámci jejich regionálních omezení. Dohled nad počtem obyvatel může zůstat v kompetenci každé vlády, ale planetární režim by měl mít určité pravomoci, aby zajistil dodržování dohodnutých omezení.“

Jak zajistit kontrolu populace?

Podle této logiky musejí být národní státy jednoduše přeměněny v nástroje pro zavedení depopulačních programů namísto toho, aby se naivně pokoušely učinit přítrž chudobě a válkám, jak se o to pokoušeli pošetilí státníci jako John F. Kennedy, Bobby Kennedy, Enrico Mattei nebo Martin Luther King.

Kissingerovo Memorandum 200 o národní bezpečnosti (1974) stanovilo tento nový cíl pro Ameriku: *„Pomoc při zmírňování demografických faktorů by měla být zaměřena na největší a nejrychleji rostoucí rozvojové země, v nichž mají USA své bytostné a strategické zájmy.“* Pro rozvojové země, na které je zacílena redukce populace, NSSM-200 určilo jako hlavní depopulační nástroj kontrolu porodnosti a vyvolávání nedostatku potravin. Kissinger bez rozpaků napsal: *„Jsou USA připraveny přijmout přídělový systém na potraviny, aby pomohly lidem, kteří nemohou nebo nechtějí kontrolovat růst své populace?“*

V průběhu sedmdesátých let Trilaterální komise a Rada pro mezinárodní vztahy pod vedením Kissingera a Zbigniewa Brzezinského plně přijaly americkou zahraniční politiku a zahájily nový ekonomický program, který člen Trilaterální komise Paul Walker nazval „řízený ekonomický kolaps“. Coby předseda Federálního rezervního systému použil Walker v roce 1979 tuto politiku, když zvýšil úrokové sazby na 20 % a jejich udržováním na uvedené úrovni po dobu dalších dvou let zničil americké malé a střední zemědělsko-průmyslové komplexy, přičemž přežily pouze kartelové korporátní giganty, které dokázaly takovéto drakonické sazby ustát. Prudce poklesl reálný ekonomický růst, dlouhodobé plánování bylo zapomenuto a deregulace trhu vedla k rozsáhlým spekulacím, které nahradily bývalý státem řízený kapitalismus, díky němuž byl Západ tak skvělý. Zastavily se všechny investice do vědeckého a technologického pokroku. Výzkum termojaderné energie byl systematicky zlikvidován stejně rychle jako vesmírný program. Zmizely investice do infrastruktury a v Americe skončila éra jaderné energie.

Lze to nazvat ukázkovým pygmalionským efektem, nakolik světová oligarchie dokázala „vědecky zdůvodnit“ svou misantropickou myšlenku globálního vládnutí založeného na prosté metodě: nejprve lidem zlomit nohy a pak je přesvědčit, že by nikdy neměli běhat.

V současném jazyce se tato praxe „prediktivního modelování“ odráží ve výzvách dirigenta britské centrální banky Marka Carney na vytvoření nového finančního systému pro přechod na společnost bez uhlíkové stopy do roku 2050, protože „prediktivní modely“ tvrdí, že svět se zahřeje o 1,5 stupně emisemi oxidu uhličitého, které lze omezit pouze tím, že monetizujeme uhlík a budeme generovat

zisk ze zastavení průmyslové činnosti člověka. Přitom na základě skutečných údajů lze už dnes snadno zjistit, že trend oteplování po roce 1977 skončil v roce 1999 a skutečná teplota je mnohem nižší, než tvrdily všechny počítačové předpovědi vytvořené IPCC (organizace, která provádí ekologickou politiku tak, jako WHO zdravotní politiku).

Aristokracie na straně oligarchie

Stejná hysterická předpověď čiší i z nedávného varování prince Charlese, že světu zbývá pouze 18 měsíců na to, aby se zachránil před globálním oteplením, než se podle „prediktivního modelu" stane nevratným a Země shoří v pekelném dystopickém ohni!

Charles je synem onoho prince Filipa, který v zoufalství vyjádřil své přání proměnit se ve smrtící virus a „vyřešit tak problém přelidnění", což je ještě větší ironie, než Charlesovo oznámení, že 25. března onemocněl COVID-19. V roce 1988 v rozhovoru pro Deutsche Press Agentur princ Filip řekl:

„Čím více lidí, tím více zdrojů spotřebují, tím více znečištění přinesou, a tím více budou válčit. Nemáme na výběr. Pokud se to nedostane pod dobrovolnou kontrolu, přijde spontánní kontrola nárůstem nemocí, hladu a válek … V případě, že bych se znovu narodil, chtěl bych se vrátit jako smrtící virus, který přispěje k vyřešení problému přelidnění."

Bylo by chybou oddělovat Filipovy výroky od jeho aktivní role při vytváření globálního ekologického hnutí společně se zakladatelem skupiny Bilderberg, nizozemským princem Bernardem. Zahrnuje to i jejich společnou roli spoluzakladatelů Světového klubu nedotčené přírody v roce 1961, založení „1001 Nature Trust" v roce 1970, nebo jejich společné řízení a financování globální vědy o klimatu v průběhu dvacátého století.

Princ Bernard a Maurice Strong coby vlivný pomocník Filipa (který v letech 1976 až 78 působil jako viceprezident WWF – Světového fondu na ochranu přírody) řekli pravdu, když v interwiev z roku 1990 uvedli:

„Co když malá skupina světových vůdců dospěje k závěru, že hlavní riziko pro Zemi pochází z činnosti bohatých zemí? A pokud chce svět přežít, musí tyto bohaté země podepsat dohodu, která sníží jejich dopad na životní prostředí? Udělají to? Závěr skupiny zní „ne". Bohaté země to neudělají. Nezmění se. Tudíž pro záchranu planety dojde skupina k závěru: není snad pro planetu jedinou nadějí zničení industriálních civilizací? A není to snad naše povinnost?"

To je přesně to, co mají na mysli Carney a jeho kolegové a ideologové z centrální banky, když mluví o New Green Deal.

Selhání zeleného sebevražedného paktu

Po pěti desetiletích neúnavného rozsévání paniky a propagandy musela světová oligarchie dospět k závěru, že její plán ve skutečnosti nefunguje. Mnoho států reagovalo, mírně řečeno, zdrženlivě na požadavek opustit základy své existence jen proto, že někteří malthusiánští technokraté tvrdili, že to jejich počítačové modely vyžadují.

Mnoho zkoumavých hlav si všimlo, že tytéž počítačové modely neprokázaly, že oxid uhličitý skutečně způsobuje změny teploty, zatímco jiní zaznamenali, že v delších historických obdobích naopak změny teplot předcházely zvýšení emisí oxidu uhličitého, což naznačuje, že pravda o příčinách změn klimatu je méně spojena s CO_2 a více s astrofyzikálními účinky, jakými jsou činnost Slunce a kosmické záření (nedávné studie profesora Svensmarka prokázaly, že mraky hrají mnohem větší přímou roli při změně klimatu, než by bylo statistikům milé).

Další byli znepokojeni skutečností, že lineární počítačové projekce nezohledňují nelineární procesy, jako je lidská tvořivá mysl a morálka, které umožňují, aby lidstvo překročilo své „hranice růstu“ díky objevení nových principů ve vesmíru a aplikací těchto objevů na ekonomiku ve formě ustavičných skoků ve vědeckotechnickém pokroku. Při vší snaze nemohou lineární modely zobrazovat nelinearitu (s výjimkou algoritmů, které hledají chaotické shody náhod, jako na obrazech Jacksona Pollocka), ani skutečně tvůrčí a cílený pokrok.

Co však nejvíce podemlelo tento „program řízeného rozkladu“ byl růst čínské iniciativy „jeden pás, jedna stezka“, která ukázala, že reálné národní státy mohou uspět, pokud se chtějí zbavit znečištění, vyvést své lidi z chudoby a zároveň podporovat ekologické iniciativy.

Východní donátoři

V protikladu k „prediktivním modelům konce světa“ Čína vyzvedla 800 milionů lidí z chudoby a donutila finanční systém, aby sloužil potřebám lidí namísto toho, aby se řídil statistickými modely používanými Světovou bankou nebo MMF. Čína, Rusko a další země spolupracující v rámci projektu „Jeden pás, jedna stezka“ změnily v posledních letech koncept „zeleného údělu“ cestou velkých investic do bezuhlíkové energie, jako je jaderná energie 3. a 4. generace, do výzkumu v oblasti termonukleární syntézy, vodní energie a zúrodnění pouští. Co se týká posledního bodu, nedávno NASA oznámila nečekaný nárůst světové biomasy o 10 %, a to výhradně díky rozvojovým strategiím Číny a Indie, které nejen zavlažují pouště, ale také produkují oxid uhličitý, který je ve skutečnosti potravou pro rostliny a stromy.

Zvolením Trumpa utrpěly cíle malthusiánské dekarbonizace ještě výrazněji, protože Amerika, která byla dlouho pod kontrolou stínového státu, změnila svůj charakter, a tím oživila ztracený smysl pro vlastenectví a odmítla zelenou sebevraždu v podmínkách globální technokratické diktatury.

Nakonec muselo přijít něco nového.